

Uchwała komisji habilitacyjnej w sprawie nadania dr. Ireneuszowi Włodarczykowi stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk ścisłych i przyrodniczych w dyscyplinie astronomia

z dnia 24 września 2024

Komisja habilitacyjna w składzie: prof. dr hab. Kazimierz Stępień - przewodniczący komisji, prof. dr hab. Sławomir Breiter - sekretarz komisji, prof. dr hab. Andrzej Maciejewski - recenzent, dr hab. Gracjan Maciejewski - recenzent, dr hab. Cezary Migaszewski - recenzent, dr hab. Marcin Wesołowski - recenzent, dr hab. Tomasz Kwiatkowski - członek komisji, powołana przez Radę Naukową Dyscyplin Nauki Fizyczne i Astronomia Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu uchwałą nr 55/2023/2024 z dnia 21 czerwca 2024 roku, działając na podstawie art. 221 ust. 10 Ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (tj. Dz. U. z 2023 r. poz. 742 ze zm. - dalej Ustawa), po zapoznaniu się z recenzjami i dokumentacją wniosku oraz przeprowadzeniu dyskusji na zdalnym posiedzeniu w dniu 24 września 2024 roku, wyraża **negatywną opinię w sprawie nadania dr. Ireneuszowi Włodarczykowi stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauki ścisłe i przyrodnicze w dyscyplinie astronomia.**

Na niniejszą uchwałę nie przysługuje zażalenie. Uchwała wchodzi w życie z dniem jej podjęcia.

UZASADNIENIE:

Dwie spośród czterech sporządzonych recenzji zawierały konkluzję pozytywną uznając spełnienie przez dr. Ireneusza Włodarczyka wymagań określonych w art. 219 ust. 1 pkt 2 lit. b Ustawy – były to recenzje prof. dr hab. Andrzeja Maciejewskiego i dr hab. Marcina Wesołowskiego. Z kolei dr hab. Gracjan Maciejewski i dr hab. Cezary Migaszewski uznali, że nie zostały spełnione wymogi art. 219 ust. 1 pkt 2 Ustawy.

Recenzje pozytywne kładły nacisk na to, że wyniki obliczeń wielu prac były oryginalne i ciekawe, przyczyniając się do rozwoju astronomii, a część prac opublikowana została w uznanych czasopismach.

Główne zarzuty podniesione w recenzjach negatywnych dotyczyły braku oryginalnych idei, które posuwałyby naprzód rozwój uprawianej dyscypliny oraz bardzo niewielki odzew środowiska na wyniki prac habilitanta. Nie widać też dorobku obserwacyjnego. Wprawdzie prace wskazują na biegłość numeryczną, ale prace indywidualne lub wkład do prac wspólnych nie wykraczają poza ramy numerycznego rzemiosła. Jeśli chodzi o zainteresowanie środowiska naukowego zajmującego się tematyką rozprawy, to z 34 pozycji tworzących ją jedynie 13 było cytowanych przez innych autorów, z czego 5 ma tylko jedno cytowanie obce, natomiast żaden artykuł nie był cytowany 10 i więcej razy mimo wielu lat, które upłynęły od publikacji znacznej ich części.

W trakcie dyskusji podniesiono, poza wątkami przewijającymi się w recenzjach, sposób utworzenia rozprawy habilitacyjnej. Włączenie do niej praktycznie całego liczącego się dorobku publikacyjnego habilitanta spowodowało, że niektóre prace nie spełniały warunków ustawowych, co utrudniło ocenę całości. Ponadto, gdy wszystkie te publikacje wskazane zostały jako jedno osiągnięcie, nie można było wskazać innych osiągnięć wymaganych ustawą. Część dyskutantów uważała, że wspólne publikacje z autorami z innych, w tym zagranicznych, ośrodków wyczerpują

wymóg sformułowany w art. 219 ust. 1 pkt 3 Ustawy, ale inni uważali, że potrzebny jest, choćby krótkoterminowy staż naukowy. Nie w pełni zgodne były głosy w sprawie oceny dorobku dydaktycznego i popularyzacyjnego. Jest on niewątpliwie wybitny na tle innych procesów habilitacyjnych, jednak należy pamiętać, że ta działalność była istotą pracy zawodowej habilitanta.

Ostatecznie, Komisja nie mogła uwzględnić opinii pozytywnych i musiała z mocy prawa dopuścić jedynie opinie negatywne, gdyż te zostały sformułowane w dwóch recenzjach stwierdzających brak spełnienia przesłanki z art. 219 ust. 1 pkt 2 Ustawy, a stosownie do art. 221 ust. 10, zdanie trzecie Ustawy *Opinia nie może być pozytywna, jeżeli co najmniej 2 recenzje są negatywne*. Przepis ten należało zastosować mimo jednoznacznie negatywnej opinii na jego temat, którą wyrazili wszyscy członkowie Komisji, krytykując ograniczenie swobody decyzji, które z niego wynika.

Ponieważ dr Ireneusz Włodarczyk nie wnioskował o głosowanie tajne, Komisja habilitacyjna przeprowadziła głosowanie jawne. W głosowaniu wzięła udział komisja w pełnym składzie. W głosowaniu oddano 7 głosów ważnych, w tym wszystkie 7 było głosami za przyjęciem uchwały. W związku z tym przyjęto ją i Komisja postanowiła wydać negatywną opinię w przedmiotowej sprawie.

Przewodniczący Komisji Habilitacyjnej

Prof. dr hab. Kazimierz Stępień